

2. Εμποδίζει το άρθρο 4, παράγραφος 2, της οδηγίας 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας, ένα κράτος μέλος να διατηρεί στη νομοθεσία την επί διεθνούς επιπέδου ανάλωση;

Το δεύτερο ερώτημα υποβάλλεται προκειμένου να διευκρινισθεί αν ένα κράτος μέλος, το οποίο επιθυμεί να αποδώσει μεγαλύτερη βαρύτητα στο συμφέρον της ελευθερίας εκφράσεως και στην πρόσβαση των πολιτών στα πολιτιστικού περιεχομένου προϊόντα απ' ό,τι στη μέριμνα προστασίας των εγχωρίων δικαιούχων από τον ανταγωνισμό, μπορεί να παρεκκλίνει από το άρθρο 4, παράγραφος 2.

(¹) ΕΕ L 167 της 22.6.2001, σ. 10.

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε με απόφαση της 2ας Νοεμβρίου 2004 το Tribunale di Viterbo, στο πλαίσιο της ποινικής δίκης που εκκρεμεί ενώπιόν του εις βάρος του D'antonio Antonello

(Υπόθεση C-480/04)

(2005/C 31/15)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Με διάταξη της 2ας Νοεμβρίου 2004, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 17 Νοεμβρίου 2004, το Tribunale di Viterbo, υπέβαλε στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στο πλαίσιο της ποινικής δίκης που εκκρεμεί ενώπιόν του εις βάρος του D'antonio Antonello, το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Είναι τα άρθρα 4, παράγραφος 1, και 4α του νόμου 401/89, όπως έχουν τροποποιηθεί, τα οποία επί του παρόντος παρέχουν τη δυνατότητα ασκήσεως της επίδικης δραστηριότητας μόνο στους ιταλούς παραχωρησιούχους δημόσιας υπηρεσίας και όχι και στους μεσάζοντες των αλλοδαπών επιχειρήσεων συλλογής στοιχειμάτων, συμβατά με τα άρθρα 31, 86, 43 και 49 της Συνθήκης ΕΚ (¹);»

(¹) Ενδεχόμενος η ορθή παράθεση των άρθρων έχει ως εξής: 31 ΕΚ, 43 ΕΚ, 49 ΕΚ και από 81 ΕΚ έως 86 ΕΚ.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά του Ηνωμένου Βασιλείου που ασκήθηκε στις 23 Νοεμβρίου 2004

(Υπόθεση C-484/04)

(2005/C 31/16)

(Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους Gérard Rozet και Nicola Yerrell, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, άσκησε στις 23 Νοεμβρίου 2004 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων προσφυγή κατά του Ηνωμένου Βασιλείου.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

1. να διαπιστώσει ότι το Ηνωμένο Βασίλειο:

- i) εφαρμόζοντας την παρέκκλιση σε εργαζομένους των οποίων ο χρόνος εργασίας εν μέρει δεν υπολογίζεται ή δεν προκαθορίζεται ή μπορεί να καθορίζεται από τους ίδιους τους εργαζομένους· και
- ii) παραλείποντας να θεσπίσει κατάλληλα μέτρα για την άσκηση των δικαιωμάτων ημερησίας και εβδομαδιαίας ανάπαυσης, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 17, παράγραφος 1, της οδηγίας 93/104/ΕΚ του Συμβουλίου, της 23ης Νοεμβρίου 1993, σχετικά με ορισμένα στοιχεία της οργάνωσης του χρόνου εργασίας (¹) και το άρθρο 249 ΕΚ.

2. να καταδικάσει το Ηνωμένο Βασίλειο στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:

Εφαρμογή της παρέκκλισης του άρθρου 17, παράγραφος 1

Το άρθρο 17, παράγραφος 1, της οδηγίας προβλέπει υπέρ των κρατών μελών τη δυνατότητα να παρεκκλίνουν από ορισμένα άρθρα της οδηγίας όταν, λόγω των ιδιομορφιών της ασκούμενης δραστηριότητας, η διάρκεια του χρόνου εργασίας δεν υπολογίζεται και δεν προκαθορίζεται ή μπορεί να καθορίζεται από τους ίδιους τους εργαζομένους.

Το Ηνωμένο Βασίλειο μετέφερε την οδηγία στο εσωτερικό δίκαιο με τον κανονισμό Working Time Regulations 1998 (SI 1998/1833) (ο κανονισμός του 1998). Ο κανονισμός αυτός αρχικά περιέλαβε στον κανόνα 20 παρέκκλιση από τις διατάξεις σχετικά με την ανώτατη διάρκεια εβδομαδιαίας εργασίας, τη διάρκεια νυχτερινής εργασίας, την ημερησία και εβδομαδιαία ανάπαυση και τα διαλείμματα που αντικατοπτρίζει σε γενικές γραμμές τις διατάξεις του άρθρου 17, παράγραφος 1, της οδηγίας.

Ωστόσο, ο κανόνας 4 του Working Time Regulations 1998 (SI 1999/3372) στη συνέχεια εισήγαγε νέο εδάφιο στον κανόνα 20 του κανονισμού του 1998, το ακόλουθο:

«2) οσάκις μέρος του χρόνου εργασίας ενός εργαζομένου υπολογίζεται ή προκαθορίζεται ή δεν μπορεί να καθορισθεί από τον ίδιο τον εργαζόμενο πλην όμως οι ιδιαιτερότητες της ασκουμένης δραστηριότητας είναι τέτοιες ώστε ο εργαζόμενος, χωρίς να κληθεί προς τούτο από τον εργοδότη, ενδέχεται να εκτελέσει εργασία η διάρκεια της οποίας δεν υπολογίζεται ή δεν προκαθορίζεται ή μπορεί να καθορισθεί από τον ίδιο τον εργαζόμενο, ο κανόνας 4(1) και (2) και 6(1), (2) και (7) θα εφαρμόζεται μόνο στο μέρος της εργασίας το οποίο υπολογίζεται ή προκαθορίζεται ή δεν μπορεί να καθορισθεί από τον ίδιο τον εργαζόμενο».

(Οι κανόνες 4 και 6 ρυθμίζουν την ανώτατη διάρκεια εβδομαδιαίας εργασίας και τη διάρκεια της νυχτερινής εργασίας αντιστοίχως).

Η τροποποίηση αυτή πρόσθεσε μια εξαίρεση στις περιπτώσεις όπου ο χρόνος εργασίας του εργαζομένου εν μέρει υπολογίζεται, προκαθορίζεται ή καθορίζεται από τον ίδιο τον εργαζόμενο και εν μέρει όχι. Στις περιπτώσεις αυτές, οι διατάξεις σχετικά με τον εβδομαδιαίο χρόνο εργασίας για τη νυχτερινή εργασία θα εφαρμόζονται μόνο στο μέρος της εργασίας του εργαζομένου το οποίο υπολογίζεται, προκαθορίζεται ή μπορεί να καθορισθεί από τον ίδιο τον εργαζόμενο.

Κατά την άποψη της Επιτροπής, ο κανόνας 20 (2) υπερβάνει τα επιτρεπόμενα όρια παρεκκλίσεως κατά το άρθρο 17, παράγραφος 1, που εφαρμόζεται μόνο στους εργαζόμενους των οποίων ο χρόνος εργασίας ως σύνολο δεν υπολογίζεται, δεν προκαθορίζεται ή μπορεί να καθορίζεται από τον ίδιο τον εργαζόμενο.

Εφαρμογή των διατάξεων περί αναπαύσεως των εργαζομένων

Τα άρθρα 3 και 5 της οδηγίας προβλέπουν ελάχιστες περιόδους ημερήσιας και εβδομαδιαίας ανάπαυσης για κάθε εργαζόμενο. Οι αντίστοιχες διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας του Ηνωμένου Βασιλείου περιέχονται στον κανόνα 10 και 11 του κανονισμού του 1998. Ωστόσο, η η εγκύκλιος που εξέδωσε το Υπουργείο Εμπορίου και Βιομηχανίας σχετικά με την εφαρμογή του κανονισμού του 1998 αναφέρει στο τμήμα 5 (που τιτλοφορείται «διάλειμμα») ότι:

«Ο εργοδότης οφείλει να φροντίζει ώστε οι εργαζόμενοι να μπορούν να κάνουν διάλειμμα αλλά δεν υποχρεούνται να βεβαιώνονται ότι πράγματι κάνουν διάλειμμα».

Με άλλα λόγια οι εργοδότες πληροφορούνται ότι δεν απαιτείται να βεβαιώνεται ότι οι εργάτες πράγματι κάνουν το διάλειμμα που δικαιούνται αλλ' απλώς ότι τίποτα δεν εμποδίζει τον εργαζόμενο που επιθυμεί να το πράξει.

Κατά την άποψη της Επιτροπής, η εγκύκλιος αυτή ακολουθεί και προωθεί μια πρακτική μη συμμόρφωσης με τις απαιτήσεις της οδηγίας.

(¹) EE L 307 της 13.12.1993, σ.18.

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 25 Νοεμβρίου 2004

(Υπόθεση C-485/04)

(2005/C 31/17)

(Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους G. Valero Jordana και D. Recchia, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 25 Νοεμβρίου 2004 προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να διαπιστώσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη έχοντας λάβει τις αναγκαίες νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις για να συμμορφωθεί με την οδηγία 2003/17/EK (¹) του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 3ης Μαρτίου 2003, για τροποποίηση της οδηγίας 98/70/EK (²) όσον αφορά την ποιότητα των καυσίμων βενζίνης και ντίζελ και, εν πάση περιπτώσει, μη έχοντας ανακοινώσει στην Επιτροπή τις διατάξεις αυτές, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 2 της εν λόγω οδηγίας,

— να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα:

Η προδεσμία για τη μεταφορά της οδηγίας στην εσωτερική έννομη τάξη έληξε στις 30 Ιουνίου 2003.

(¹) EE L 76 της 22/3/2003, σ. 10.

(²) EE L 350 της 28/12/1998, σ. 58.